

PENJAT D'AMOR

OPTA AL PREMI FELIPE RAMIS 2023

¿És necessari que sigui així, que allò que constitueix la felicitat de l'home esdevingui la font de la seva dissort?

GOETHE, *Werther*

La carretera d'Alligator Point és plena de corbes aquesta nit. D'un cantó, una mar violentament temporalada, i de l'altre, palmeres movent-se al ritme del maleït vent del nord de Florida. Més enllà, la lluna, i una mica més a prop, el llunyà neó violeta m'indica que ja soc vora Planet Ten, aquell antre de Queens encastat en el vell sud que m'ha esclavitzat durant els últims dos anys. Un cop allà tanco la ràdio i la seva Miami Sound Machine, aparco el cotxe, entro al pub i m'assec a un cantó de la barra, a un lloc fosc, a la part de darrere, on podré veure-la entrar, com cada nit...

La rutina comença a omplir el meu estómac. Les cerveses se succeeixen. Premo els gots amb força i els buido amb rapidesa. Haig d'anar al servei. N'obro la porta i hi trobo una parella coneixent-se *a fons*. Tanco tot demanant disculpes. Espero no haver tallat res —em dic tot incrèdulament—. Provo al servei de dones. No hi ha ningú. Al fons de l'inodor hi barrejo cervesa, trossos d'hamburguesa, patates fregides, pastís de poma i sucs gàstrics, tot plegat un intent aleatori de natura morta que destrueixo en tirar de la cadena. Un líquid picant m'omple el nas. M'eixugo les llàgrimes i la boca. Alliberat i complagut em miro a un dels trossos d'allò que un dia fou mirall d'una sola peça. Aprecio que, o bé soc finlandès o bé tot plegat no ha provat massa el meu cutis, a jutjar per la seva pal·lidesa, així que busco el meu passaport a la butxaca. L'obro i hi trobo grapat un paper rosa, —el meu visat d'estudiant—. Nom, país, universitat, data d'inici, data d'acabament, i decebut m'adono que de finlandès res, que estic fet una calça i prou. Com ja he arribat a l'edat de l'autoacceptació personal, no m'hi capfico massa i, cap cot, surto de nou a l'arena de la realitat.

Així que torno a ser de colzes a la barra i fumant de nou mentre comença a sonar *You are so beautiful*, cantada per Ray Charles. I com si d'una connexió automàtica es tractés la Karen m'envaeix el cap, però provo de no pensar-hi mentre demano una altra cervesa. Miro enrere a veure si hi ha alguna novetat, i a mig gir de coll... la veig! Acaba d'entrar. L'he vista. Sí. L'he vista entrar. Automàticament

duc la meua mirada a qualsevol altre quadrant del local. Fixo la mirada en una ampolla de ves a saber què, al prestatge, i faig veure que en provo de llegir el contingut d'alcohol o no sé què, per dissimular i semblar natural, però no me la puc treure del cap. És ella, ja ha arribat. *Hi és*. Mare meua... Les mans em tremolen, i no se m'acut res millor que beure'm un rere l'altre tots els gots que trobo tot al voltant. Miro el sostre i intento calmar-me i pensar en allò que hauré de fer per posar-me a parlar amb ella, com he provat de fer durant tants mesos, nit rere nit, sense aconseguir arregar allò que cal per fer-ho. I mentre em trobo perdut entre aquestes disquisicions, noto un dit que pressiona el meu braç esquerre. Suo i tanco els ulls. És ella... és ella que ve a demanar-me una cigarreta, per trencar el gel i poder parlar amb mi, oh, mare meua, somni de la meua vida...! El dit em torna a exercir pressió, aquest cop amb més força. Abaixo el cap, i el giro a l'esquerra. De no sé ben bé on trec la força per a obrir els ulls i regalar les meves parpelles amb aquella onírica visió, d'aquella deessa davant meu. És el paio que hi ha assegut al meu costat, que m'indica amb el dit índex el got buit que prem amb l'altra mà: «T'has begut el meu bloody Mary», em diu amb veu tranquil·la, pausada i sense cap mena de dubte disposada a estovar els meus ossos en cas que no li compensi el greuge, i tot seguit conclou el seu discurs amb un eructe cetònic a una distància més aviat íntima de la punta del meu nas.

Tot s'ha solucionat amb un parell de bitllets, i en trec la l'ensenyament de no tornar a beure res que jo mateix no hagi demanat, la qual cosa sembla evident durant el dia, però els designis i els camins de la nit pertanyen a una percepció diferent, a una llei apart en el món dels objectes i les sensacions... Imbècil, imbècil, imbècil, ja hi tornem a ser, no pot ser, no soc aquí per pensar en res,estic aquí per actuar. Aquella bellesa està asseguda a la taula d'allà al fons tot esperant que jo hi vagi a xerrar. I jo aquí... Així que ara mateix demano una altra cervesa, la última, em prometo amb decisió. Me la bec, trec pit i camino unes passes i m'hi declaro. Així de fàcil. Sí senyor. Així, amb força, com quan estava a l'equip de futbol americà de l'escola i l'entrenador confiava en mi una jugada de *touchdown* crítica. Sortia al camp, orgullós, tot sentint les cheerleaders al meu voltant cridar el meu nom; sentia la pressió del públic dins meu, sota les proteccions, dins el meu cap. Jo, concentrat en la jugada, no mirava a ningú, em col·locava al meu lloc, darrere el *quarterback*, i moments abans del començament de la jugada alçava el cap per veure la posició dels defenses de l'equip rival i veure per on hauria d'entrar per tal de dur la pilota més enllà de la línia d'anotació. I llavors advertia que el defensa que tenia davant pesava cinquanta quilos més que jo i em treia dos pams d'alçada, i la seva mirada semblava anunciar-me que la meua columna vertebral deixaria de ser una unitat per a passar a ser petits restes d'ossos i ossets amb esquitxos d'aquella cosa blanca que hi té, com es diu, això, medul·la espinal, si provava de

passar per on ell tenia clavats els peus, i llavors jo notava com els meus esfínters es relaxaven i tacava els pantalons d'esport blancs de restes metabòliques, i sortia del terreny de joc, amb les cames el més obertes possible per tal d'evitar desagradables friccions, mentre tot l'estadi universitari clavava la seva mirada en mi, en direcció al vestuari, on em despullava com podia en silenci i soledat i plorava bona estona sota la dutxa... Oh, no!, memòria destructora... el fantasma del fracàs planant sobre mi un altre cop. NO. Aquest cop no serà així.

Trenco la meva promesa i després d'acabar-me la que tenia, demano una altra cervesa. Jim, des de l'altra cantó de la barra, em diu amb una mirada criminal que m'estic passant de la ratlla, però jo contraataco amb una mirada de «mare, puc menjar una mica més de flam...?», d'aquelles que no fallen amb les mares, d'aquelles amb els ulls tristots i tendres mentre torces l'estovall amb les teves petitonetes i dolces mans. I efectivament, guanyo i em posa una altra cervesa. Em diu que és l'última i jo li dic que sí, i tot i que no li dic, penso: «*l'última*, tu ves badant». Per a no faltar a la tradició, que és la base de la nostra cultura, me la bec d'un glop. Aleshores penso que si això que faig és cultura llavors la societat es troba en franca decadència i no sé què, perquè el que passa és que estic mig gat, em dic, tot mirant d'oblidar les rucades que em volten pel cap. La tensió entre la meva foscor interior i el món exterior, tot de sobte, s'equilibra. Coses de la concentracions sanguínies. Així que agafó una dosi extra d'oxigen i amb decisió m'aixeco, i quan vaig a dirigir-me on ella asseu, sense pensar-m'ho dos cops, m'adono que les cames gairebé no em responen. Torno a asseure'm i provo d'amagar les llàgrimes de desesperació que tot seguit em comencen a caure per entre la munió de vasos i ampolles que he anat acumulant davant meu. Un altre dia igual. No pot ser. Sempre faig el mateix... això no pot ser. Ploro una mica. Acabo de plorar. Avui... avui... avui haig de fer-ho... Però em miro objectivament, i com a futur doctorat per FSU, descriu el següent quadre clínic: dec d'anar amb un 2,4 d'intravenosa; les cames em tremolen per mioarítmies, per petites convulsions; tinc els ulls enfonsats, estic pà·lid, blanc, verd, verdós... Així no puc pas impressionar a ningú, i menys la Karen... Soc un inútil... *(aquí hi van ara uns minuts de silenci, de desesperació i de desencís amorós, que per pura empatia miro d'estalviar al lector)*. Cap cot, contemplo l'espectacle minimalista del terra, a recer de la barra. Puntetes de cigarret, taps d'ampolles, mistos, tot plegat amarat de la suor fosca i la humitat dels espais tancats.

Ja ho tinc! Demano paper a Jim. Em dona un bocinet i em diu que d'aquí a poc tanca, que ja són les tres de la matinada. Que sí, ostres, que sí, li dic (calla la boca, —penso—). La mesura és dràstica però Eisenhower estaria orgullós de la meva idea. Afortunadament, però, jo no vaig dirigir el

desembarcament de Normandia —em rectifico autocríticament de manera automàtica—. Trec un bolígraf de la camisa suada i xopa de cervesa i esquitxos. N'estenc el paperet i hi escric: «Truca'm aquesta nit al 903854549. Et necessito. T'estimo», en anglès, és clar, perquè vés a saber si parla català, però no en fa pas la traça, la Karen Diana Levy, d'ascendència escocesa i danesa, *chief cheerleader* de l'equip de Florida State University, de dir coses com ara «casun l'olla», «renoi, quin pollastre» o, sense anar més lluny l'incontrovertible «embolica que fa fort»; així que li poso en anglès i avall. Llegeixo la nota un parell de cops, i advertint la perfecció del meu estil literari, trec més forces encara per dirigir-me a ella. Em poso el paperet a la butxaca. Pago el compte aterrit; 16 dòlars. Que no t'hagi jo d'operar un dia, Jim..., murmuro tot guardant-me la nota. Demano una cigarreta a no sé qui. L'encenc. Faig dues calades ràpides; intento deixar anar la cendra que encara no s'hi ha fet; trec pit i se'm descol·loquen les quatre o cinc costelles que encara em quedaven sense esberlar i començo a caminar les set passes i mitja que em separen de la seva taula. No m'haig de posar pas nerviós, ella xerra amb una amiga i mira cap l'altre cantó. Tranquil. Sí. Vinga. Així. Són només unes passes, d'esquena a ella, només uns metres de res —m'autoajudo—, però estic tan nerviós que el trajecte se'm fa infinitament pesant. Si una corda de violí pot sentir dolor, jo soc aquella corda. Sembla que la temperatura del meu cos puja i baixa setanta graus a cada passa que dono, suo glaçons de gel i noto la meva pell en fissió tèrmica alhora. En definitiva em noto com... com..., però què coi importa això ara? Em miro la punta de les sabates perquè ni tan sols no goso alçar la vista, busco el paperet a la butxaca i no el trobo. Ah, sí, *aquí el tinc*. I arriba el moment culminant. Camino les dues últimes passes, i el deixo a la taula, com puc, esbojarradament, com si em cremés, perquè la mà em fa una mena de parkinson sobtadament i incontrolada, mentre ella segueix xerrant d'esquenes a mi. He estat a mig metre d'ella! He sentit el seu cos tan a prop meu, la seva carn, la seva olor, la seva esquena... Corro a fora com un boig d'escola, d'aquells que tanquen cada matí a les nou i deixen lliure cap allà a la una del migdia, que fa campana per fer uns billars i s'escapoleix del subdirector que crida: *Cadafalch, Cadafalch, estàs expulsat, em sents?!!!* Pujo al cotxe a corre-cuita i torno a casa per la mateixa carretera per on havia vingut. Wakulla Springs a set milles, veig en un senyal. Com d'etern se'm fa el trajecte de tornada! Corro com no ho havia fet mai, com no pensava que el cotxe pogués aguantar, tot esperant d'arribar a casa abans no truqui... La carretera és fosca i nua, tota per a mi, i el meu cotxe la travessa com una espasa un vel de seda; l'ebrietat, naturalment, hi posa cullerada: començo a fer símils eròtics al respecte, tot desitjant que la Karen em truqui i pugui fer realitat les meves fantasies amb ella, la flor més bella del jardí dels somnis. Gairebé que m'hi quedo de tots els pensaments que recorren la meva ment. Taquicàrdia i alcohol; de poc que no estavello el cotxe a cada corba. Sembla que se me'n foti. El cor em batega tan fortament que voldria

connectar-lo a les rodes del cotxe per tal d'arribar abans a casa. A la recta de sempre hi atropello una serp mocassí i un parell d'armadillos; una cosa inevitable; cada nit el mateix. Quatre corbes més i ja hi soc. Aquesta nit la meva vida canviarà. He esperat dos anys, dos anys anant cada nit a aquell pub tronat per aconseguir-la. Si no truca em suïcido; s'ha acabat el bròquil, pontificio com a lapidari corol·lari, com sempre que miro de legitimar davant mi mateix la futilitat de les meves accions.

Per fi a casa. D'una peça. Obro la porta com puc, amb la clau a una mà i l'encenedor a l'altra per veure-m'hi. Trobo el telèfon, el premo com si d'un objecte preciós es tractés, tot i estar una mica escapçat i llardós. M'assec al sofà i espero. Vaig al frigorífic a buscar una cervesa i torno al sofà amb les mans buides perquè ja no en queden; en realitat la beca no arriba pas per a tant. Ningú no truca. Una hora. El silenci comprimeix el meu cor. La solitud comença a posseir-me. Potser és que no li interesso... Sí. No. Sí. No. No. Sí. Soc un home estable. Sí. No. On para el pot d'ansiolítics i beta-bloquejants? De vegades. No. Sí. Gairebé sempre. Bé, millor no pensar-hi. Intento fullejar revistes, i les destrosso dels nervis que m'assetgen. Els efectes de l'alcohol precipiten la depressió dels meus pensaments i la desesperació comença a pujar-me per les cames. Tranquil, tranquil, la nit és llarga, segur que ara mateix truca, no pateixis. No. Sí. Ets imbècil. Amb la Montse hauries d'estar. Tanta fal·lera per les noies de Florida...

Dues hores i tres quarts. Decideixo fer via i anar a buscar la corda. A més és divendres, el dia oficial dels suïcides. En faig un nus a la biga del sostre i torno a asseure'm tot esperant la trucada, mentre miro com un babau la corda oscil·lar sordament, pèndol del terror, d'un cantó a l'altre, tot dient-me *no, no, no et trucarà pas...* Té raó. Ningú no truca. Passa de mi. Els sentiments de frustració es combinen amb la tristesa i la buidor total del meu esperit, tot aconseguint que la papiroflèxia mental que pateixo s'encasti en el més profund del meu ser. Ploro com no ho he fet mai, i penso en la desgràcia de la meva existència. Tots els meus somnis s'esvaeixen. El meu cor, que ha nascut per estar junt amb el d'ella, busca desesperadament el batec d'allò que tant necessita en forma de trucada telefònica. Fredes aranyes de pànic recorren la meva esquena. No truca. Em rebutja. Imagino la Karen estripant el meu text d'amor, tot rient sàdicament, amb els seus llavis roigs i brillants. Assassinant-me...

L'aparell segueix mut. Tres hores i dos quarts. Quatre hores. Cinc hores. Trenta hores, quinze, dues, quina és la diferència? La consciència del meu amor per ella es torna insuportable i decideixo no patir més; m'alço del sofà i vaig al dormitori a posar-me alguna samarreta blava, com el reglament de la

mort escandinava predica, i vençut per la vida pujo a la cadira, faig el nus, em poso la corda al voltant del coll, agafo aire i espero vint segons més, atorgant-me una última oportunitat de seguir vivint. Intento recordar en aquest lapse de temps el que ha estat la meva vida, i no hi trobo res a pensar, tret d'ella, i m'adono que la meva existència no ha estat res més que un somni, això és: *res*. Així doncs, ja que puc fer via amb el tema dels últims pensaments, faig un cop de peu a la cadira, i començo a morir. Noto com el pes del meu cos, que em duu a la mort, s'alleugereix a mesura que passen els segons. Veig el pes de la meva vida marxar, la meva ànima escapar, el meu cos romandre. Les cames se'm mouen espasmòdicament, sense control, i provo de tancar els ulls mentre m'acomiedo de les parets, els prestatges, la bandera de la Unió, que penja com jo del sostre. Segons de mort i d'horror alleujants, mai no us trobaré a faltar. *No moro perquè mai no vaig viure*. Una estranya calma m'omple el cos i de sobte em sento molt millor. Crec que acabo d'acceptar que soc a punt de morir. Adeu... Se sent un catacroc immens i el cop d'esquena amb el qual torno a tenir contacte terrenal em desperta, m'estaborneix i em fa prendre consciència —com millor que amb un cop tan terrible— de la continuació d'aquesta urgència, d'aquesta temptació intolerable. Espatarrat m'aparto la pols de la fusta podrida de la cara, per contemplar la biga penjar trencada del sostre. M'alço i m'espolso la roba. Trec una cigarreta de la butxaca i l'encenc. Un paperet confús, rebregat, cau a terra. Me'l miro un instant. Surto al porxo a contemplar la natura que davant meu es desperta. D'un cantó, les palmeres, en calma. Els pelicans es creuen amb el sol i planegen, pesants, les aigües del Golf de tornada als seus pals ancorats a les aigües de la badia. De l'altre cantó, els neons de Planet Ten es rendeixen a la llunyania i el silenci de la naixent llum del nou dia. Respiro l'oxigen de la vida i el desig de l'esperança. Quan has mort i surts del no res, el món es torna inexpressablement més bell. Demà, *demà acabarà tot*.

* * *